OBSERVAŢII ASUPRA NUMELOR (UNI)RELAŢIONALE

ISABELA NEDELCU
Universitatea din Bucureşti
Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, Bucureşti

1. *Nume unirelaţionale* vs *nume multirelaţionale*

Sintagma *nume relaţionale* se foloseşte, în general, pentru a indica numele de rudenie şi numele care desemnează un statut social sau profesional definit în raport cu un termen „corelativ”. Aceeaşi etichetă pot să aibă însă, aşa cum voi arăta, şi alte nume, care prezintă caracteristici semantice şi sintactice asemănătoare celor menţionate mai sus.

La rigoare, se poate vorbi, cum face Bartning (1993), de nume *unirelaţionale* şi de nume *multirelaţionale,* cele la care mă refer, fiind, desigur, unirelaţionale. Autoarea citată arată că un nume este, în lectura prototipică, unirelaţional sau multirelaţional, în funcţie de caracterul predictibil sau nepredictibil al relaţiei semantice pe care o angajează cu alt nume.

● Potrivit acestei clasificări, interpretez drept nume **unirelaţionale** numele de rudenie (*frate, mamă, văr*) – acestea sunt numele relaţionale tipice – numele care denumesc un statut social (*prieten, vecin*) sau profesional (*vânzător, şef, subaltern*), numele care desemnează partea (*parte, fragment, segment; mână,* în raport cu *corp, acoperiş,* în raport cu *casă, minut,* în raport cu *oră*). Toate aceste nume induc tipul de relaţie în care intră: de rudenie, socială sau profesională, parte – întreg.

Cum arătam în altă parte (vezi Nedelcu 2009: 72), pe lângă tipurile de nume enumerate, se comportă ca numele unirelaţionale şi nume de posesor precum *proprietar, stăpân, fermier, patron,* întrucât acestea „evocă” obiectul posedat.

Pot fi asimilate, de asemenea, clasei numelor (uni)relaţionale nume de agent obţinute prin nominalizare precum *cunoscător, distribuitor, distrugător*, adică nume deverbale indicând persoane. Acestea se definesc în raport cu un complement intern moştenit de la verb: *cunoscător al operei eminesciene, distribuitor al pachetelor, distrugătorul cerealelor*.

În afara listei de nume indicate, care lexical sunt (uni)relaţionale, definindu-se în cadrul unei *relaţii* cu termenul „corelativ”, şi altele pot să se comporte într-un mod similar lor, dar numai contextual. În această idee, Herslund (1996: 37) afirmă că „s-ar putea, la limită, susţine că orice cuvânt, într-un context dat, este susceptibil de o utilizare relaţională” şi dă ca exemplu fr. *femme* „care este când relaţional („femeie a, soţie”), când absolut („adult uman de sex feminin”)”.

Legătura strânsă, predictibilă, dintre două nume se „traduce” prin faptul că unul, cel unirelaţional, se construieşte, de obicei, cu un complement – termenul „corelativ” (vezi *infra,* **2.**).

● Spre deosebire de numele unirelaţionale, cele **multirelaţionale** intră în diverse relaţii semantice, tipul de relaţie semantică fiind determinat în mai mare măsură de celălalt termen (N_2) în cadrul GN complex. Astfel, un nume multirelaţional precum *vioară* poate intra într-o relaţie locativă (*vioara din colţ*), într-o relaţie temporală (*vioara din copilărie*), într-o relaţie de posesie (*vioara Mariei*).

BDD-V815 © 2010 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:45:57 UTC)

În continuare mă voi referi în special la numele relaţionale propriu-zise (nu la cele derivate sau contextual relaţionale), urmărind condiţiile presupuse de numele unirelaţionale şi, implicit, de complementul lor, când apar în poziţiile sintactice de argument sau de predicat. Aşa cum se va vedea, restricţiile sintactice la care se supun numele relaţionale dau seamă şi de diferenţele dintre subtipurile semantice de nume relaţionale: simetrice sau asimetrice.

2. *Complementul numelor (uni)relaţionale*

2.1. Exprimarea sau neexprimarea complementului

● Pentru unele dintre numele unirelaţionale, exprimarea complementului, reprezentând termenul corelativ, este **obligatorie**, cel puţin în anumite contexte:

(1) ??*Îl vedem pe frate.* (dar *Îl vedem pe fratele lor/al meu/al Ioanei.*)
(2) *?Fratele este acasă.*[1]
(3) **El este un frate.* (dar *El este un frate al meu/al Ioanei.*)
(4) **Ion este vecin.*
(5) **Ion este coleg.*
(6) **Perioada aceea este o parte.* (dar *Perioada aceea este o parte a vieţii mele.*)
(7) **Am măsurat partea.* (dar *Am măsurat partea ta.*)

Fillmore (1968) caracterizează relaţiile implicând numele de rudenie şi numele care desemnează partea drept relaţii de *posesie inalienabilă*. În acest sens, se poate spune că şi în exemplele (1)–(7) caracterul „inalienabil" explică exprimarea obligatorie a complementului.

● Alte nume relaţionale acceptă, în anumite contexte, **neexprimarea complementului**:

(8) *Îl vedem pe vânzător.*
(9) *Ion este şeful.*
(10) *Îţi prezint un coleg.*

În situaţiile în care complementul poate lipsi, acesta se subînţelege din contextul lingvistic sau extralingvistic:

(11) *Am avut pe drum un accident cu maşina. Pur şi simplu roata √ a căzut şi ne-am trezit într-un şanţ.*
(12) *Acum merg la vecin ca să îi dau un plic* (i.e. *vecinul meu*).

Când recuperarea se face din contextul lingvistic, între numele relaţional şi termenul „corelativ" se poate stabili o relaţie anaforică asociativă:

(13) *Stiloul nu mai scrie. Peniţa √ s-a stricat.*
(14) *Am cumpărat o bijuterie. Metalul √ este preţios.*

După cum se ştie, într-o anaforă asociativă, anaforicul (reprezentând termenul „corelativ") este articulat hotărât (vezi, în exemplele (13)–(14), *peniţa, metalul*), neavând

[1] Un exemplu precum cel de la (2) se întâlneşte, însă nu este literar.

BDD-V815 © 2010 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:45:57 UTC)

nevoie de un marcator anaforic (genitiv sau posesiv), întrucât legătura dintre cele două nume este prestabilită[1].

Se pot distinge câteva situaţii în care exprimarea complementului nu este obligatorie.

(a) Uneori, prezenţa unui modificator poate suplini exprimarea complementului:

(15) *Fratele bun este Mihai.*
(16) *Ion este un văr bun.*
(17) *El este* (*un*) *frate bun.*
(18) *Am măsurat partea care trebuia vândută.*

(b) Neexprimarea complementului este favorizată şi de apariţia numelui relaţional în poziţie predicativă, poziţie în care numele relaţional se asociază cu citirea predicativă, categorizantă:

(19) *Ion a devenit tată.*
(20) *Dacă ar fi fost* ***frate****, însuşi bunicul ar fi fost verişor primar al Ralucăi.* (internet)
(21) *Acesta este* (*un*) *nas.*

(c) Faţă de numele deverbale indicate mai sus (*cunoscător, distribuitor, distrugător*), care necesită exprimarea complementului pentru a preciza referentul, alte nume deverbale acceptă neexprimarea termenului „corelativ", întrucât legătura cu celălalt termen fie este univocă (*fumător al ţigărilor, cititor a ceva scris*), fie a cunoscut o relativă specializare:

(22) *Interpretul/Compozitorul ne-a uimit cu talentul său* ← *Interpretul/Compozitorul melodiilor ne-a uimit cu talentul său.*

(d) Pe lângă situaţiile prezentate până aici, de neexprimare a complementului, menţionez şi enunţurile generice din care complementul numelui relaţional poate lipsi:

(23) *Un tată este responsabil.*
(24) *Fratele e frate.*

2.2. Restricţii de articulare a numelor relaţionale în contexte fără complement exprimat

În contextele fără complement exprimat, numele relaţionale se supun unor restricţii de articulare.

Astfel, numele relaţionale unice nu sunt compatibile cu articularea nehotărâtă. Compară exemplele (25)–(27) cu (28)–(29):

(25) **El are un tată.*
(26) **El este un tată.*
(27) **El are un cap.*
(28) *El are un coleg.*
(29) *El este un coleg.*

[1] Pentru anafora asociativă vezi Kleiber (2001).

BDD-V815 © 2010 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:45:57 UTC)

Dacă însă numelui relaţional unic i se ataşează un modificator sau dacă modificatorul este subînţeles, articolul nehotărât este acceptat, pentru că se anulează condiţia unicităţii:

(30) *El are un tată darnic.*
(31) *El are un tată!…*
(32) *El are un cap bun.*
(33) *El are un cap!…*

Când referinţa este arbitrară, este posibilă exprimarea numelui (uni)relaţional cu articol nehotărât chiar şi fără modificator:

(34) *Profesorul a cerut să participe şi un tată la discuţiile cu elevii.*
(35) *Ion poate să conducă maşina cu o mână.*

În poziţia de argument, numele (uni)relaţional poate apărea fără determinant, având, prin urmare, distribuţia unor „bare nouns”:

(36) *El are tată.*
(37) *El are şef.*

2.3. Complementul realizat ca GPrep cu centru prepoziţia *cu*

Nu toate numele (uni)relaţionale acceptă complementul prepoziţional. Ocurenţa GPrep cu centru prepoziţia *cu* răspunde unei restricţii semantice – termenul „corelativ” trebuie să fie de acelaşi rang cu numele relaţional:

(38) Ion e văr/cumnat/vecin/prieten/coleg cu Gheorghe.

În funcţie de restricţia semantică menţionată, numele relaţionale sunt **simetrice** sau **asimetrice**. Simetria termenilor implicaţi este probată prin faptul că sunt interşanjabili (vezi în (39)) şi pot fi redaţi ca un plural sau ca o structură coordonată (vezi construcţia (40))[1]:

(39) *Ion este vecin cu Gheorghe – Gheorghe este vecin cu Ion.*
(40) *Ion este frate cu Gheorghe → Ei sunt fraţi/Ion şi Gheorghe sunt fraţi.*

Numele relaţionale care se situează într-o ierarhie (*subaltern, şef, unchi, bunic*) sunt asimetrice:

(41) **Ion e unchi cu Gheorghe.*
(42) **Ion e bunic cu mine.*

Pentru că aparţin unei relaţii de incluziune, deci de subordonare, numele care desemnează partea, sunt, de asemenea, asimetrice:

(43) **parte cu...*
(44) **mână cu...*

[1] Numele relaţionale *soţ – soţie*, deşi răspund testului de a fi redaţi printr-un plural sau printr-o structură coordonată, nu acceptă complementul GPrep în *cu: *Ion e soţ cu Maria*. (dar *Ei / Ion şi Maria sunt soţi.*)

BDD-V815 © 2010 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:45:57 UTC)

Complementul GPrep cu centru *cu* apare numai când numele relaţional este în poziţie **predicativă**[1]:

(45) *Ion este cumnat cu Gheorghe.*
(46) *Toţi se dau prieteni cu tine.*
(47) *Reporterul a stat de vorbă cu câţiva angajaţi, colegi cu persoana dată în urmărire.*

Când numele relaţional se află în poziţie argumentală, GPrep este exclus:

(48) **A fost invitat un prieten cu Maria.*
(49) **A fost invitat prietenul cu Maria.*
(50) **Au fost invitaţi prietenii/nişte prieteni cu Maria.*

Faptul că numele relaţional apare numai în poziţie predicativă când are un complement GPrep presupune ca numele centru să fie nearticulat. Să se compare exemplul (51) cu (52)–(54):

(51) *Ion este văr cu Gheorghe.*
(52) **Ion este un cumnat cu Gheorghe.*
(53) **Ion este prietenul cu Gheorghe.*
(54) **Ei sunt prietenii cu Maria.*

2.4. Complementul realizat ca genitiv sau ca posesiv

Genitivul şi posesivul, indicând termenul „corelativ", sunt echivalenţi semantic, prin urmare sunt substituibili: *fata ei/Mariei/sa.*

Un statut sintactic diferit de al genitivului are complementul posesiv în asociere cu un nume de rudenie nearticulat (*cumnată-mea, noră-sa, fiică-sa, taică-tău*). În astfel de construcţii, posesivul are rol de determinant.

Realizarea complementului prin genitiv cere, în mod obişnuit, ca numele relaţional să fie însoţit de un determinant, la fel ca în cazul construcţiilor cu nume nerelaţionale[2]:

(55) *L-am întâlnit pe prietenul lui Mihai.*
(56) *I-am cunoscut pe prietenii lui Mihai.*
(57) *Naratorul din prima nuvelă (Marea Roşie) este un văr al procurorului Tica.* (internet)
(58) *Mi-au recomandat acest film nişte prieteni ai lui Mihai.*

Potrivit analizei făcute de Dobrovie-Sorin (2001: 217), care arată că o funcţie este prin definiţie o relaţie, prin urmare analiza funcţională este relevantă pentru numele relaţionale, denotaţia GN care încastrează un genitiv se calculează prin aplicarea unei funcţii individului X denotat de genitiv. Astfel, conform acestei analize, denotaţia întregului GN este un individ Y care este asociat individului X printr-o funcţie. De exemplu, denotaţia unui grup precum *prietenul lui Mihai* se calculează prin aplicarea funcţiei *prietenul lui* individului denotat prin

[1] Constatarea este făcută şi de Giurgea (2006).

[2] Genitivul simplu, fără *al*, cere obligatoriu un regent articulat definit; aşa cum a arătat Grosu (1988) – apud Dobrovie-Sorin (2001: 214) –, cazul genitiv este atribuit de articolul definit.

BDD-V815 © 2010 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:45:57 UTC)

Mihai. Referentul GN care încastrează genitivul este un individ Y – *prietenul lui Mihai* –, care este asociat individului *Mihai* prin funcţia *prietenul lui:*

(59) *prietenul lui Mihai* → y = f(x), unde f = *prietenul lui* şi x = *Mihai*

Se înregistrează însă şi contexte în care numele regent nu este articulat şi este urmat de un genitiv (obligatoriu cu *al*):

(60) *Puţini dintre ei nu sunt profesori, dar speră să devină sau sunt* ***prieteni ai profesorilor.*** (internet)
(61) [...] *un membru al biroului electoral al secţiei de votare 49 din cadrul Liceului de Arte „Ştefan Luchian"din municipiu este* ***frate al unuia*** *dintre candidaţii PSD la postul de deputat.* (internet)
(62) *Dacă somnul este* ***frate al morţii*** *atunci quartetul meu cântă adormirea.* (internet)

În aceste ultime trei exemple, lipsa articolului se asociază cu denotaţia de tip proprietate, nu individ, a grupului nume relaţional + genitiv.

2.5. Complementul realizat ca dativ

Numele de rudenie sau cele care indică un statut profesional se pot construi, rar, şi cu un dativ (aşa-numitul „dativ adnominal"):

(63) *Ion este frate/văr/cumnat lui Gheorghe.*
(64) *domn Ţării Româneşti.*

În construcţiile (învechite (ca (64)) sau populare) cu un complement realizat ca dativ adnominal, numele relaţional nu poate fi articulat[1]:

(65) **Ion este un frate lui Gheorghe.*

3. ***Construcţii ternare posesive conţinând nume relaţionale***

3.1. Construcţia cu dativ posesiv

Numele relaţionale pot apărea în construcţii ternare conţinând un dativ posesiv care exprimă termenul „corelativ".

În astfel de construcţii, numele relaţionale se supun unor restricţii de articulare în funcţie de verbul prezent în structura ternară. Să se compare exemplele (66)–(68) cu (69)–(71):

(66) *Mi-au venit în vizită nişte veri.*
(67) *Ţi-ai ajutat prietenul/vecinul.*
(68) *Şi-a educat bine copiii.*

(69) *Ion îmi este/vine văr (mie).*
(70) **Ion îmi este/vine un văr (mie).*
(71) **Ion îmi este/vine vărul (mie).*

[1] Rar, la limita acceptabilităţii, dacă numele relaţional este urmat de un modificator, acesta poate fi articulat: *Înseamnă că* ***verişorul primar Ralucăi*** *era fratele sau cumnatul unui bunic al lui Marius Cristian Iuraşcu.* (internet)

BDD-V815 © 2010 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:45:57 UTC)

În exemplele (70)–(71), cu verbul copulativ *a fi*, lectura numelui de rudenie nu este referenţială, ci predicativă, iar acest lucru se corelează cu imposibilitatea ca numele să fie însoţit de determinant (şi, implicit, cu neexprimarea complementului numelui). În schimb, în exemplul (69), lipsa determinantului se asociază cu lectura predicativă.

Prin intermediul acestui tip de construcţie ternară, numele unirelaţionale desemnând partea stabilesc împreună cu dativului posesiv o relaţie specială de posesie inalienabilă:

(72) *Îmi ţiuie urechile* (*apud* Rădulescu Sala 2005)
(73) *Ion a ieşit repede din casă. Părul îi era răvăşit.*
(74) *Clădirea şi-a închis uşile cu nu mai puţin de un deceniu şi jumătate în urmă.* (internet)

3.2. Construcţia cu acuzativ („acuzativul posesiv")

Construcţia cu acuzativ posesiv se înregistrează numai în cazul numelor (uni)relaţionale care indică partea, în cadrul unei relaţii de posesie inalienabilă[1]:

(75) *Mă doare capul.*
(76) *Mă supără ochii.*

În astfel de construcţii, întregul (posesorul) este obligatoriu un clitic, iar numele care exprimă partea este obligatoriu articulat. Articolul cade atunci când numele exprimând partea este complement al unei prepoziţii, însă, sub aspectul definitudinii, numele nearticulat nu este diferit de numele articulat:

(77) *Te înţeapă la inimă.*
(78) *Îl iau de umeri.* (*apud* Niculescu 2008[2])

3.3. Construcţia cu nominativ („nominativul posesiv")

● Numele relaţional indicând **o parte a corpului** se poate afla în *relaţie* cu întregul, corpul, prin intermediul unui nominativ („nominativul posesiv")[3]:

(79) *Ion a ridicat mâna.*
(80) *Ion întoarce capul.*

Cum arată Dobrovie-Sorin (2001: 220), la fel ca în franceză şi spre deosebire de engleză, în română nu este acceptat într-o astfel de construcţie genitivul sau posesivul:

(81) a. **Ion a ridicat mâna lui.*
b. *J'ai levé la main.*
b'. *??J'ai levé ma main.*
c. **I raised the hand.*
c'. *I raised my hand.*

[1] Vezi Nedelcu (2009: 68–69).
[2] Vezi mai multe exemple la Niculescu (2008: 209–212).
[3] Pentru analiza „nominativului posesiv" şi pentru mai multe exemple, vezi Niculescu (2008: 213–230).

BDD-V815 © 2010 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:45:57 UTC)

● Când numele relaţionale indică **persoane unice**, precum *mama*, *tata*, se poate stabili, de asemenea, o relaţie cu termenul „corelativ”, posesorul, cu ajutorul nominativului, fără a fi necesar un marcator posesiv (sau genitiv):

(82) *Am văzut-o pe mama* (*mea*).
(83) *L-am ajutat pe tata* (*tatăl meu*).

Aceste construcţii diferă de un exemplu precum (84), unde simpla articulare a numelui relaţional nu este suficientă:

(84) a. *L-a ajutat pe prietenul/vărul său/lui.*
b. **L-a ajutat pe prietenul/vărul.*

4. *Concluzii*

(1) Tipul de complement – GPrep cu centru prepoziţia *cu* sau genitiv/posesiv/dativ adnominal – depinde de sensul numelui relaţional: simetric sau asimetric şi de poziţia sintactică pe care o ocupă numele relaţional (numai în poziţie predicativă numele relaţional poate avea un complement GPrep).

(2) Exprimarea complementului numelui relaţional depinde de poziţia în care acesta se află (poziţie predicativă sau argumentală), de prezenţa unui modificator (care poate suplini lipsa complementului), de tipul de referinţă (dacă referinţa este arbitrară, nu este necesară exprimarea complementului).

(3) În română, sunt trei tipuri de construcţii ternare la care participă numele relaţionale: cu dativ, cu acuzativ şi cu nominativ cu valoare posesivă. Se detaşează construcţiile cu nominativ prin aceea că întregul este exprimat obligatoriu printr-un nominal, faţă de celelalte construcţii, unde termenul „corelativ” este indicat prin clitic.

(4) Restricţiile de articulare ale numelor relaţionale depind de poziţia sintactică în care se află acestea (predicat sau argument) şi, implicit, de tipul de referinţă cu care se asociază: individ, proprietate sau referinţă arbitrară.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

Bach, Emmon, Robert T. Harms (eds.), 1968, *Universals in Linguistic Theory*, New York etc., Holt, Reinhart and Winston.

Bartning, Inge, 1993, „La préposition *de* et les interprétations possibles des syntagmes nominaux complexes. Essai d’approche cognitive”, *Lexique*, 11, p. 163–191.

Dobrovie-Sorin, Carmen, 2001, „Génitifs et déterminants”, în Kleiber, Laca, Tasmowski (eds.) 2001: 205–231.

Fillmore, Charles, 1968, „The Case for Case”, în Bach, Harms (eds.) 1968: 1–88.

Giurgea, Ion, 2007, „Nouns and symmetric relations”, *Bucharest Working Papers in Linguistics*, vol. III, 1, p. 46–55.

Grosu, Alexandru, 1988, „On the Distribution of Genitive Phrases in Romanian”, *Linguistics*, 26, p. 931–949.

Guţu Romalo, Valeria (coord.), 2005, *Gramatica limbii române* (GALR), vol. I, II, Editura Academiei Române, Bucureşti.

Herslund, Michael, 1996, „Partitivité et possession inaliénable”, *Faits de langues*, 7, p. 33–42.

Kleiber, Georges, 2001, *L’anaphore associative*, Paris, Presses Universitaires de France.

Kleiber, Georges, Brenda Laca, Liliane Tasmowski (eds.), 2001, *Typologie des groupes nominaux*, Rennes, Presses Universitaires de Rennes.

BDD-V815 © 2010 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:45:57 UTC)

Nedelcu, Isabela, 2009, *Categoria partitivului în limba română*, Bucureşti, Editura Universităţii din Bucureşti.
Niculescu, Dana, 2008, *Mijloace lingvistice de exprimare a posesiei în limba română*, Bucureşti, Editura Universităţii din Bucureşti.
Pană Dindelegan, Gabriela, 2005, „Numele predicativ", în GALR II, p. 263–289.
Sala Rădulescu, Marina, 2005, „Complementul posesiv", în GALR II, p. 441–449.

Observations sur les noms (uni)relationnels

L'auteur décrit les traits des noms (uni)relationnels (noms qui désignent les relations de parenté, de voisinage ou des statuts sociaux ou profesionnels), traits qui résultent de la relation obligatoire que ceux-ci établissent avec un terme „corrélatif". Les aspects analysés concernent la lexicalisation/non-lexicalisation du complément (c'est-à-dire le terme „corrélatif"), les contraintes d'articulation, les restrictions auxquelles les noms relationnels sont soumis dans les positions d'argument ou de prédicat. D'habitude, les noms relationnels reçoivent un complément: soit un génitif, un possessif ou, plus rarement, un datif adnominal – *fratele lui Ion* „le frère de Jean", *fratele său* „son frère", *frate lui Ion* „frère à Jean" –, soit un GPrép en *cu*, seulement si le nom relationnel est symétrique et il se trouve dans une position prédicative: *el este frate cu Ion* „il est frère avec Jean" vs **el este bunic cu Ion* „il est grand-père avec Jean". Parfois, les noms relationnels apparaissent dans des constructions possessives contenant un datif clitique (*Ion* ***îmi*** *este văr* „Jean est mon cousin"), un accusatif clitique (***Mă*** *doare capul* „J'ai mal à la tête") ou un nominatif exprimé par un nom (***Jean*** *a levé la main*).

BDD-V815 © 2010 Editura Universității din București
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:45:57 UTC)